

El regal

Creuo el passadís en penombra fins a arribar a la porta. Està tancada, però per sort duc les claus a la butxaca. Canvio de mà el ganivet, que encara fa olor de ceba, i reïxo a encaixar la clau al pany, pràcticament a les palpentes. Hi és la meva germana, radiant com de costum. “Hola, rei! Com estàs? He vingut a portar-te aquest regalet, és de Roma”. M’allarga la mà i m’apropa una capseta petitona embolicada en un drapet de tela sedosa, de color violeta i lligada amb un preciós cordill daurat, però romanc uns instants encisat per la seva mel·líflua veu. “Perdona’m un segon, que tinc les mans ocupades, tot just m’agafes fent el sopar! Passa, passa”. Riu i ric jo també. Guardo les claus, premo l’interruptor de la llum del passadís i amb la barbata li assenyalo el saló a la meva dreta, tot convidant-la a prendre seient. “Oh, de debò, no cal, no vull molestar. Només venia a deixar-te això i després tornar a casa, que estic molt cansada pel vol. Però no l’obris fins que no hagi marxat, eh? És costum al Japó”. Torno de la cuina, amb les mans per fi lliures i netes, i l’abraço amb força. “Moltes gràcies, maquíssima. Un dia d’aquests podríem sopar aquí tots plegats, que fa molt de temps que no els veig, al Josep i al Miquelet! Que no passi d’aquesta setmana, recorda-m’ho si cal”. Deixo el regalet sobre una taula, l’acompanyo de tornada a la porta i ens acomiadem l’un de l’altre. Resolc obrir el regal més tard, encara no he acabat de preparar el sopar i m’incomoda deixar les coses a mitges.

Em poso a trossejar porros i carbassons. Admiro tant la meva germana... tot el que té, ho ha aconseguit gràcies al seu esforç i malgrat els altres. La vida li ho va posar prou difícil ja des de ben petita. Els nois a l’escola se’n burlaven constantment i la burxaven, tot i que encara penso que en secret tots n’estaven enamorats. Alguns, però, no ho van admetre fins anys després. El Josep va ser-ne un. Fico els dauets de carbassó i el porro a l’olla amb la resta de verdures, encenc el foc a potència mitjana, hi poso la tapa i espero.

El que més em sorprèn de tot, però, és que després de tants abusos al llarg de la seva joventesa hagi acabat esdevenint la persona tan extremament amable i generosa que és avui dia. He oblidat engegar la campana de fums – caldrà també amb el vapor? No ho sé, però per si de cas jo ho faig. L’any abans de quedar-se

embarassada del Miquel, per exemple, el va passar fent de professora de matemàtiques bàsiques als nens d'un poblat de Tanzània. Li encanta veure el món gairebé tant com el somriure dels que l'habiten. M'agrada pensar que jo també he tingut almenys una mica a veure en el seu desenvolupament com a persona. L'he estimada molt, des de sempre. La mare sovint bromejava dient que a les ecografies sortíem els dos ben abraçadets l'un a l'altre, que fins i tot al ventre érem inseparables i que patia perquè el dia del part no ens desenganxéssim i ens hagués de treure a la vegada. Tot i que mai no li vaig voler xafar la mítica historieta, tots tres sabíem que era totalment impossible, ja que no compartíem sac amniòtic. Hi ha petites invencions que de vegades simplement són allà amb el propòsit de fer-nos feliços. Ostres, la sal! Encara estic a temps de ficar-li'n.

Sempre he estat molt despistat, de petit sempre anava perdent coses pertot arreu: jaquetes, ulleres de sol, gorres... tot i que continuo convençut que una d'aquestes en realitat van pispar-me-la. La mare sempre em posava ma germana com a exemple, i amb tota la raó, ja que sempre era tan modèlica i perfecta. Tot i això, i com és comprensible, mai no m'ha fet gens de gràcia que m'hi comparessin. Sí és veritat que jo encara no he format una família com a tal, ni tinc una feina tan meravellosa com la seva, ni una casa amb piscina, ni un Tesla elèctric... però la felicitat és el que compta, oi? I passar temps de qualitat amb mi mateix, relaxat a la cuina i sentint els majors èxits de Frank Sinatra de fons és el que em fa feliç per ara. Efectivament, se m'ha pegat una patata a la paret de l'olla. També s'ha cremat una miqueteta, però no passa res, grato amb el cullerot de fusta, aboco l'aigua de les verdures a la pica i trituro la resta a la batedora.

Al cap i a la fi, jo tampoc no vaig tenir la millor de les infanteses. Sí és veritat que tenia un parell de bons amics, però no era ni molt menys dels més populars de la meva classe. Les meves notes acostumaven a quedar lleugerament per sobre de la mitjana, tot i que sempre es veien eclipsades per les de ma germana. Ella era molt esforçada, però tampoc no era del que se'n podria dir humil. De fet, sospito que aquest devia ser el principal motiu pel qual alguns companys de classe van començar a agafar-li mania. Ja està llesta la crema. Agafo una cullereta i la tasto. Està insípida. Hi afegeixo una mica més de sal, pebre i un pessic de comí, que li dona un toc curiós. M'ha caigut una mica més de pebre

del compte, espero que no quedi passa picant. Hi aboco un ditet de nata líquida per compensar. Torno a batre uns segons i el sopar ja està llest: me'n poso a un bol i deso la resta a una carmanyola a la nevera, per demà passat. La torno a tastar i té un gust decent.

De més jove tenia discussions contínuament amb els pares, que podien ser absolutament per qualsevol ximpleria. Val a dir que ma germana sempre hi era present i mai no va dignar-se a pronunciar una sola paraula a favor meu, ni tan sols quan era evident que s'estaven passant amb mi. Ella sempre estava capficada en el seu petit món interior, totalment alienada de la resta de l'univers, i això m'incloïa a mi. Podria fins i tot dir que, si més no des del meu punt de vista, estava sent força egoista i malagraïda. Després de tants cops donant la cara per ella davant alumnes i professors, protegint-la de problemes en què ella soleta s'immiscia, ja fos o bé per excés d'innocència, o bé per manca de seny. M'acabo d'adonar que no he tancat la campana en acabar de cuinar. Uf, molt millor ara, quina pau. Havia interioritzat tant el soroll que ni me n'estava adonant. Ara ja puc gaudir de Chet Baker sense cap mena d'interferències.

En definitiva, porto tota la vida traient-li les castanyes del foc a ma germana i començo a estar-ne una mica fart. Que potser creu que portant-me un regalet arreglarà alguna cosa? Tot el contrari. Mira, germà, vinc expressament a dur-te un record del meu últim viatge, per si de cas ja havies aconseguit oblidar que ets massa pobre com per permetre't unes vacances més enllà de Cotlliure. De vegades no la suporto. Vull pensar que no fa res d'això a dretcient, però m'ho posa veritablement difícil. Ja estic sopat, relaxat i em sento realitzat. Avui he estat productiu, mereixo jeure al sofà i descansar una mica la ment.

A sobre, la molt desgraciada em diu que no obri el regal davant d'ella perquè és costum al Japó. Fantasma. Què en sap ella, del Japó? Absolutament res. Visitar un país des del confort d'un hotel de cinc estels no et dona cap mena de perspectiva sobre la vida de la gent real del país. Segur que ha inventat allò absurd dels regals per fer-se la interessant, sempre amb els seus aires de superioritat. Dubto que la senyoreta perfecció s'interessi el més mínim en les supersticions de la plebs japonesa. Jo sí que en sé prou, dels japonesos, que per això n'he vist tants reportatges a la televisió, a més de ser un gran aficionat a l'animació japonesa. Ma germana no és més que una prepotent. Merda, m'he

deixat encesos els llums de la cuina. Ara que m'hi fixo, no he recollit absolutament res, quin desastre. Problema del meu jo de demà, potser? No, aquest cop m'he de demostrar que no soc un mandrós ni un marrà. Com puc pretendre que la gent del meu voltant no em tracti amb condescendència si encara segueixo comportant-me com un adolescent?

Agafó el ganivet per començar a rentar la vaixela i em veig incapaç de bellugar l'esponja. Sento com em crida, poc a poc i des de dins, la ràbia continguda des de fa més de vint anys. Què més dona si no soc més que un fracassat? Què tinc a perdre, al cap i a la fi? Obro un calaix de l'armariet, on guardo una còpia de les claus de ca ma germana. Me les va deixar per si algun dia es descuidaven les seves a dins o s'arribaven a perdre. Això, però, no havia passat mai, ja que aparentment soc jo l'únic inútil que perd coses en aquesta família. Agafó les claus, surto al replà i truco a l'ascensor. Tot seguit, m'hi pujo i baixo al pàrquing, on m'espera el meu Opel Golf del 2005. Una joia.

Tot sortint per la porta del garatge, descobreixo que s'ha posat a ploure i les gotes de pluja repiquen contra el parabrisa i les finestretes. Algunes regalimen, d'altres s'hi queden i capturen la llum blanca, groga, vermella i verda dels fanals i els semàfors que vaig trobant pel camí. Mentrestant, l'eixugaparabrises fa el que millor sap fer. Faig girar el volant amb ambdues mans, però sense deixar anar en cap moment la meva arma blanca. Per fi arribo a la esplèndida urbanització on viu. Tot de jardins el doble de grans que el meu pis. Quina angúnia. Ja he trobat el portal. Baixo del cotxe i hi entro amb decisió.

Creuo el passadís en penombra fins a arribar a la porta. Està tancada, però per sort duc les claus a la butxaca. Canvio de mà el ganivet, que encara fa olor de ceba, i reixo a encaixar la clau al pany, pràcticament a les palpentes. Hi és la meva germana, radiant com de costum. "Hola, rei! Com estàs? He vingut a portar-te aquest regalet, és de Roma".